

ת"פ 58249/05/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יצחק חסיד, הנאשם

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 58249-05-17 מדינת ישראל נ' חסיד
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

יצחק חסיד - הנאשם

הכרעת דין

הכרעת הדין הוקראה לצדדים במהלך הדיון ולא נמסרה להם בשל תקלה טכנית, ולפיכך מפורסמת בנט

המשפט-

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק.

2. על פי האמור בכתב האישום, ביום 14.3.17 הגיע הנאשם לאגף החינוך בעיר אריאל, נכנס למשרדה של מנהלת האגף, אילנה נולמן (להלן: "**המתלוננת**"), בעת ששוחחה בטלפון. הנאשם דרש כי תסיים את השיחה, ומשהתבקש להמתין מחוץ לחדרה החל לצעוק לעברה: "**את זבל, חוצפנית, את לא מטפלת בילדה שלי, 'זונה' וכן: 'את זונה שקרנית תסתמי את הפה שלך'**".

3. בהגיע שוטר למקום, אמר הנאשם לשוטר: "**אני לא מדבר איתה, מי היא בכלל, אני עוד אראה לה מה זה**".

4. הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום, וטען כי אף אם נאמרו הדברים, אינם מהווים עבירה פלילית.

פרשת התביעה

עמוד 1

5. לבקשת הנאשם, זומנו עדי תביעה.

6. העיד אלכסיי מנסבטוב, מפקד הזירה הטכנולוגית במרחב שומרון, באמצעותו הוגש ת/1, דיסק ובו צילום האירוע. בעדותו הדגיש כי הדיסק לא עבר שינוי, עריכה או קיצור.

7. העידה מרים אלהרר (להלן: "מרים") עובדת בעיריית אריאל כקצינת ביקור סדיר. בעדותה מסרה כי הנאשם הגיע לאגף החינוך כשהא נסער וקילל את מנהלת האגף.

(ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 7 ש' 18-31). כמו כן מסרה:

"החדר של מנהלת האגף סמוך לחדר שלי, הוא היה במסדרון, בלובי של הכניסה, והיה שיח של צעקות, היא הייתה בפתח הדלת שלה, יצאנו החוצה כי היו צעקות, היה רעש... היא רצתה לדבר, ניסינו לדבר, הוא ממש כעס, היה נסער, רצה להיכנס אליה לחדר, היו צעקות, הוא דיבר על מה שהוא רוצה" (ר' פרוט' הדיון מיום 8 ש' 31-30, ועמ' 9 ש' 10-1).

8. העידה טובה שרמן, רכזת ועדות השמה וחינוך מיוחד בעיריית אריאל. בעדותה מסרה:

"באותו יום מר חסיד הגיע למשרד, הוא נכנס למשרד וצעק על מנהלת מחלקת חינוך שאף אחד לא מתחשב בילדה שלו שהוא רוצה שהיא תלמד באריאל, המנהלת הייתה בשיחת טלפון וביקשה ממנו להמתין שברגע שתסיים את השיחה תתפנה, הוא המשיך לצעוק ומירי הקב"סית פנתה אליו אמרה לו בוא אלי, אם אני יכולה לעזור לך, הוא אמר לה לא, גם את שקרנית, משהו כזה, והוא המשיך לצעוק, עמד בפתח המשרד של המנהלת, אני גם ניגשתי אליו אמרתי לו לצאת החוצה והמנהלת תתפנה אליו, הוא לא היה פנוי להקשיב המשיך לצעוק, לאחר שסיימה המנהלת לדבר היא פנתה אליו והוא המשיך לקלל, זונה שקרנית, זה מה שאני זוכרת... אני לא יודעת אם לקרוא לזה אלימות, אבל צעקות, גם כשהמנהלת הייתה מאוד קרובה זה לא היה נראה טוב, הוא היה ממש קרוב אליה וצעק לה בפנים... שקרנית, זונה" (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 9 ש' 31-33, ועמ' 10 ש' 13-1).

9. בחקירתה הנגדית אישרה כי היו צעקות הדדיות. (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 10 ש' 34-37).

10. העיד השוטר מני מרן, מסר כי לקח ממזכירת אגף החינוך דיסק והעבירו לחוקר אלכסיי. לדבריו, אינו יודע מי צרב את הצילום לדיסק (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18, עמ' 11-12). ב"כ הנאשם טענה כי הדיסק - ת/1 אינו קביל. אתייחס לטענה זו בהמשך על אף שאין מדובר בראיה מרכזית או

משמעותית.

11. העיד השוטר רמי טפסאי (להלן: "השוטר רמי"). בעדותו מסר:

"הגעתי למקום נשמעו צעקות רמות מתוך החדר של החינוך, ניגשתי למקום ראיתי את מר חסיד שאני מכיר אותו מאירועים קודמים לא בהכרח לטובה, ראיתי אותו נסער משהו על הילדה שלו, אמרתי לו בוא שנייה. יכול להיות שאני לא מדייק אני מבקש לראות את הדוח. שאלתי אותו מה קרה הוא אמר לי שהילדה שלו לא נותנים לה ללמוד, וזהו בעקבות זה קרה כל הבאלגן... ניסיתי לעשות גישור, אמרתי שאני אנסה לדבר איתה שתנסה לעזור לך, הבנתי שהוא נסער, אבל מר חסיד לא רצה הוא קילל בנוכחותי את המנהלת... זונה, משהו בסגנון הזה, זה רשום בדוח הפעולה" (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 12 ש' 20-32, עמ' 13 ש' 1-4).

וכן:

"כשדיברתי איתו רמי ככה הדברים זזים פה לכן אני עושה בלגן, בלי הבלגן לא ימצאו לה מסגרת, ככה דברים זזים" (שם, ש' 23)

12. לטענת ב"כ הנאשם, לא היה צורך בעיכוב הנאשם בנסיבות העניין - אלא שמדברי השוטר רמי הנאשם התנהג באגרסיביות, התלהם ולא נותרה בידו הברירה אלא לעכבו. (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 14 ש' 30-31, עמ' 15 ש' 1-10).

13. השוטר רמי הדגיש כי הנאשם עלב המתלוננת בעודו עומד סמוך אליו וניבל את פיו. (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 17 ש' 4-5).

14. הוגש דו"ח פעולה של השוטר רמי, שם נכתב בין השאר: "הגעתי למקום האירוע ביחד עם הפקח מיקי שומר, עוזרי יצחק והפקח איתי...בתוך החדרים של מחלקת חינוך נשמעו צעקות, מיד נכנסנו פנימה, במקום היה בחור בשם חסיד יצחק... אשר נמצא צועק לעבר האנשים במקום... שאלתי אותו מה קרה, הנ"ל טען כי הילדה שלו בבית ללא מסגרת ושאלנה נולמן לא מטפלת בה ובגלל זה הוא עושה בלאגן כי ככה זזים הדברים בארץ... נכנסתי לחדרה של מנהלת אגף החינוך אילנה נולמן... הנ"ל טענה בפני כי מר חסיד הגיע למקום התחיל להשתולל במשרד שלה ואמר לה שהיא זונה וחוצפנית וזבל וסירב לצאת מחוץ למשרד... מר חסיד מודה כי הוא אמר לאילנה זונה. מר חסיד... התחיל לצעוק "אני לא מדבר איתה מי היא בכלל אני עוד יראה לה מה

זה" (נ/1).

15. מצאתי, כי דבריו בנ/1 משתלבים בעדותו כפי שנשמעה לפני.

16. המתלוננת, אילנה נולמן, שהייתה מנהלת אגף החינוך באריאל בתקופה הרלוונטית תיארה

את שאירע:

"מר חסיד נכנס לאגף, ראה אותי מדברת בטלפון, התפרץ, צעק, אמר לי שאני לא צריכה לדבר בטלפון אלא לדבר איתו, תוך כדי השיחה אמרתי לו שאני מדברת עם הבת שלי וכשאסיים את השיחה אתפנה לדבר איתו, שימתין בסבלנות, המשיך לצעוק, אמר שאני לא צריכה לדבר עם הבת שלי כשאני לא מטפלת בבת שלו. ביקשתי מהמזכירה לסגור את הדלת המשכתי לדבר עם הבת שלי, כשסיימתי את השיחה יצאתי אליו והוא המשיך לצעוק, לקלל, אמרתי לו שאשמח לדבר איתו ושיפסיק לצעוק אבל הוא בשלו.

ש. מה הוא קילל?

ת. בת זונה, שוב ביקשתי שיירגע כדי שנוכל לדבר אבל הוא בשלו ובפעם השלישית צעקתי עליו תשתוק, כדי שנקיים שיחה תשתוק ותירגע, ואז הוא התקרב אלי ושאל אותי אם אני מאיימת עליו ורוצה להרביץ לו, אז אמרתי לו לא, שאני מרגישה שהוא עוד מעט יעשה לי את זה ושאני עדיין אשמח לדבר איתו, האם אפשר לדבר איתו בלי שהוא צועק, והוא המשיך לצעוק ולקלל, שיחה לא התקיימה. ואז פניתי למזכירה שתזמין את המשטרה ואת המוקד העירוני, הם הגיעו מהר מאוד והשתלטו על הבלגן... חזר על הדברים, שאני חצופה, בת זונה, שאני לא מטפלת בבת שלו, לא התקיימה שם שיחה כוונתי הייתה שתתקיים שיחה. כמה ימים קודם לכן קרה מקרה מאוד דומה ואני לא הייתי במשרד והבנות של המשרד הזמינו את המוקד העירוני וכשחזרתי הן סיפרו לי על כך".

המתלוננת תיארה את תחושותיה. לדבריה האוירה היתה:

"לא נעימה, מתוחה, תחושה שזה עוד מעט יכול להתפוצץ, לגלוש לאלימות שהיא לאו דווקא מילולית... הוא לא הוזמן לפגישה הוא פשוט התפרץ, נהג להגיע הרבה מאוד למשרד ולצעוק". (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 22 ש' 11-25, עמ' 23 ש' 1-18).

17. על הרקע לאירוע והמניע של הנאשם מסרה, כי מדובר באב שהתעקש על מסגרת מסוימת

בניגוד לעמדת אגף הרווחה. (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 23 ש' 29-32).

18. על הכרותה עם הנאשם, הסיכון נוכח אישיותו והתנהגותה העידה:

"הוא לא צפוי ואתה מרגיש אווירה של איום, עבר מספיק זמן בשביל לזכור את הניואנסים, זו הייתה אווירה לא נעימה, לכן הנחיתי את המזכירה שלי להזמין את המשטרה ואת המוקד... נכנס אב מאוד כעוס לאגף חינוך, צועק, משתולל, מקלל, זאת האווירה היא לא נעימה, זאת אווירה נפוצה". (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 25 ש' 13-18).

19. עדותה של המתלוננת הייתה קוהרנטית ומהימנה, השתלבה בעדות השוטר רמי, (ובאמור במסמך- נ/2) ואני נותן לה משקל מקסימלי.

פרשת הגנה

20. הנאשם העיד להגנתו. לטענתו, המתלוננת היא זו שצעקה עליו, לא נתנה לו לדבר ואיימה כי תכניס את בתו למוסד סגור. עוד הוסיף, כי מזה כשנה וחצי מערכת החינוך והרווחה בעיר מתעלמת מהבת, ואינה מוצאת פתרון ההולם את מצבה.

21. הנאשם פירט את מצבו האישי:

"אני גר כ-30 שנה מאז שהתגייסתי לצבא התגייסתי באריאל כשוטר משמר הגבול ושוטר רגיל, התחתנתי בשירות סדיר... עברתי לפני כ-6 שנים מין אירוע שלא ידעו מה יש לי, קיבלתי שיתוק ברגל שהגיע לכל הגוף וגם פגע לי בראש בין היתר, הייתי כשנה בשיקום בבית חולים רעות והיום אני עומד על הרגליים" ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 28 ש' 1-5).

22. על הרקע לאירוע נושא כתב האישום מסר הנאשם:

"הילדה כשנה וחצי פשוט התעלמות מוחלטת של ראש העיר והעדה שהעידה היום עשו ממש בכוונה לא להכניס את הילדה לבית הספר והתעלמו ממני, אני רואה את זה כפשע כי שנה וחצי כשהיא הייתה בבית... היא אומרת שאני צועק, היא תמיד הייתה משפילה אותי, לא נותנת לי לדבר לא הייתה נותנת לאף אחד לדבר, היא רוצה שילכו רק בדרך שלה... אני כעסתי על כל המערכת גם עליה כעסתי. אני אף פעם לא צעקתי, היא הייתה צורחת ומאיימת עלי שתכניס את הילדה למוסד סגור אם לא אעשה

מה שהיא אומרת, בתור אבא שאני בן אדם גם ככה חולה צריך לראות את הבת שלי שנה וחצי במצב של שינה, ואני כל יום בוכה" (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 28 ש' 11-27).

23. הנאשם אף תיאר השתלשלות האירועים מנקודת מבטו. כמו גם את המניע להתנהגותו. אגב כך תיאר הנאשם את מצבו הנפשי בעת האירוע, לרבות כעסו על הממסד והמתלוננת בפרט:

"הגעתי בשעה 8:00 בבקר לאגף החינוך, נכנסתי לפקידות, אמרתי להם אם מנהלת אגף החינוך נמצאת... אמרו לי תמתין לה... ישבתי שם והמתנתי, הגב' אילנה הגיעה לכניסה ואמרה לי בוקר טוב, אמרתי שאני מבקש לדבר איתה, אמרה אין בעיה 2 דקות אני מתארגנת... אני מחכה שם 5 דקות, 10 דקות, 20 דקות, ואני שואל את הפקידה למה היא לא מקבלת אותי... למה אתם לא מטפלים לי בילדה היא אמרה תמתין... ניגשתי למשרד שלה הוא היה פתוח, ראיתי אותה מדברת בטלפון אמרתי לה תסלחי לי אני מחכה כחצי שעה, מה קורה עם הילדה, היא לא התייחסה, זה מרחק של משרד, לא נכנסתי הייתי בכניסה עומד שם, ראיתי אותה מדברת בווידאו עם הבת שלה... אמרתי לה הילדה שלי בבית כמה חודשים בלי מסגרת ואני לא יכול... תטפלו בילדה הילדה שלי בת 12 בבית תכניסו אותה לבית ספר, תנו לה להיכנס לבית ספר... הייתה לה אוזניה אחת בתוך האוזן הכניסה גם את האוזנייה השנייה לאוזן כאילו לא רוצה לשמוע אותי, שאלתי אותה למה את לא מתייחסת אלי, מה קורה איתכם, תכניסו את הילדה, נכון שהתעצבנתי (הדגשה אינה במקור), אבל זה חשוב מאוד, כל הוויכוח לא נכנסתי ולא התקרבותי אליה... היא הכניסה עוד אוזנייה כאילו אני אפס לא מעניין אותה מהילדה... היא פשוט קמה אלי... והתחילה לצרוח ממש לצרוח עלי, נכנסה למין צרחות כאלה שעשתה את זה כמה וכמה פעמים, אמרתי למה את לא מתביישת, היא ממש נצמדה אלי, שמתי את הידיים מאחורי הגב כי אני מכיר את עצמי אני מודע למגבלות שלי... והיא צורחת, ואז אמרתי לה את זבל, או משהו כזה... אני לא זוכר מה עוד. לא קיללתי... אמרתי לה חוצפנית, לא אמרתי זונה או בת זונה אני בחיים לא מקלל" (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 28-30).

24. הוגשו הודעת הנאשם מיום 14.3.17 - ת/2, והודעה נוספת - ת/3.

25. הנאשם הודה כי כינה את המתלוננת בכינוי גנאי (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 29 ש' 4).

26. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי אנשי אגף החינוך עשו יד אחת נגדו ואף ערכו את הצילומים:

"יש מצלמה גם בפנים וגם בחוץ והראו לכם מצלמה רק של בפנים, כולם עשו יד אחת, כולם אמרו שאמרתי בת זונה, ראיתי שהם כנראה עשו איזה, כי אני לא אמרתי את זה ואני יכול

להישבע, לא רק זה המצלמה מראה שאני עומד והיא באה ותקפה אותי, זה קשר אני לא תוקף אף אחד, היא נצמדה אלי ואני הלכתי אחורה. יש עוד מצלמה שם אמרתי תסתכלו בבקשה אני מתחנן הם לא הראו את הסרט ולדעתי הוא גם נחתך" (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 30 ש' 14-21).

27. עדותו של הנאשם לפיה היה רגוע לאורך כל האירוע (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 30 ש' 2-12). נסתרת על פניה בעדויות עדי התביעה. (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 31 ש' 2-12).

28. הנאשם הודה כי הרים את קולו על המתלוננת, אך לדבריו, עשה זאת כיוון שהמתלוננת צעקה עליו. (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 32 ש' 28-30).

29. בחקירתו הנגדית "יצא המרצע מהשק" והתברר כי לשיטת הנאשם כל עדי התביעה, גורמי הרווחה, השוטר ואחרים אינם דוברי אמת. התרשמתי לשלילה מהנאשם ותשובותיו (ר' למשל פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 33 ש' 8-10) ואני קובע כי חלקים נרחבים מעדותו אינם מהימנים.

30. הוגש ת/2, הודעת הנאשם במשטרה, מיום 14.3.17. בהודעתו שב והדגיש את כעסו, כעס שהסלים עת הרגיש שהמתלוננת אינה מתייחסת אליו או אל טענותיו. (ר' ת/2 עמ' 2 ש' 8-12).

31. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת ובאותה נשימה הוסיף:

"ת. מה זה, איזה איום, איימתי עליה שהיא לא צריכה להיות מנהלת באגף החינוך" (ר' ת/2 עמ' 2 ש' 29-30).

32. בת/3 (הודעת הנאשם במשטרה מיום 14.3.17) חזר הנאשם על גרסתו ומסר כי המתלוננת, היא שנצמדה אליו (ת/3 עמ' 2 ש' 15).

דיון והכרעה

איומים

33. סעיף 192 לחוק קובע כדלקמן:

עמוד 7

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

34. הפסיקה לגבי עבירת האיומים שבה וקובעת:

"עבירת האיומים (סעיף 192 לחוק העונשין) קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים הקיצוניים אינם מעוררים קושי. מקרי הביניים מעוררים לעתים קרובות בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט..." (ע"פ 103/88, ליכטמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמוד 384).

35. וכן ר' רע"פ לם:

"לא כל התייחסות שלילית לאחד או יותר מהתחומים המוזכרים בסעיף 192 עולה כדי איום. יש והאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש ומתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך, באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת בנסיבות המיוחדות של המאיום" (ר' רע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]).

וכן:

"הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד...לפיכך, על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית במשפט לבחון 'אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום' (פסק דין חמדני, בעמוד 415). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט..." (ר' רע"פ 2038/04, לם נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] סעיף 12).

36. הלכה מושרשת היא כי האיום נבחן אובייקטיבית ולא סובייקטיבית. אין לבחון האם דברי האיום פעלו להפחיד או להקניט את אותו אדם כלפיו נאמרו דברי האיום, אלא האם בנסיבות בהן נאמרו

עלולים היו להפחיד או להקניט אדם רגיל (ר' ע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295,299 (1954), ע"פ 3779/99 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב(1) 408, 415 (1998), ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).

37. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, קראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, אני קובע שהוכח בפני, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים המיוחסת לו.

38. דברי הנאשם באזני השוטר "אני עוד אראה לה מה זה", כוונו כלפי המתלוננת. דבריו כמו גם אמרות נוספות שעלו מעדותו, על רקע הנסיבות הכוללות שאפפו את האירוע, מהווים איומים כמשמעותם בסעיף 192 לחוק.

39. הכרעתי מתבססת, בין השאר ובעיקר, על עדות השוטר רמי, שנמצאה אמינה ומהימנה, וכן על עדות המתלוננת. עדים אלה העידו מכלי ראשון על האירוע בו נכחו. עדותם הייתה מדויקת, קוהרנטית רהוטה וברורה. הם לא ניסו להכפיש את הנאשם ולא העצימו את האירוע בתיאורי השתלשלות האירועים כמו גם את התנהגות הנאשם כפי שקלטו בחושיהם.

40. גרסת המתלוננת נתמכת אף בדברים שמסר השוטר רמי, וכן במזכר שהוגש באמצעותו - נ/2, עדויותיהם השתלבו זו בזו. מנגד עדותו של הנאשם לא זכתה לאמונו והיא נסתרת נוכח גרסאות עדי התביעה.

41. כידוע, שיטת המשפט הישראלית אינה דורשת הבאת "הראיה המקסימלית", אלא הרמת נטל השכנוע מעבר לספק סביר:

"השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראיה המכסימלית (מקסימלית א.נ.), אלא את הרמת נטל השכנוע" (ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]).

42. הסרטון שהוגש מלמד כי גרסת המתלוננת מדויקת ונכונה ושפת גופם של המעורבים תומכת בגרסת המתלוננת. אינני מקבל את הטענה שמדובר בסרטון שאינו קביל. לא הוכח כי מדובר בסרטון ערוך או מגמתי כפי הנטען.

43. לא זו אף זו, עדותה של מרים, העובדת בסמוך למתלוננת והייתה עדה לאירוע, משתלבת אף היא במסכת העדויות שנפרשו לפני בפרשת התביעה.

44. בעדותה, מסרה המתלוננת: **"אני זוכרת שכשהשטר גבה את העדות הוא שאל אם הרגשתי מאוימת, אמרתי שאני לא יודעת, במידה מסוימת אולי כן, החשש שזה יתדרדר לאלימות פיזית"** (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 23 ש' 17-19). מעדותה ברור, כי חששה מתגובותיו של הנאשם, והדבר מצביע על תחושת האימה שחשה אל מול התנהגותו כלפיה.

45. ההגנה בסיכומיה טענה לקיומן של סתירות ותמיהות בנקודות הבאות:

כך למשל נטען כי כשלה המאשימה בהוכחת היסוד העובדתי, באשר לא נשמע מפי השטר רמי באף מקום, כי היה עד לאיומים הנטענים של הנאשם כלפי המתלוננת. עוד נטען, כי הנאשם לא נחקר על כך בהודעותיו במשטרה. בנוסף נטען, כי לא הוכח היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה. ב"כ הנאשם ציינה את מאפייניו הייחודיים של הנאשם, נכותו, מחלתו וקשייו האובייקטיביים. לדבריה, אין בהתנהגותו ואמירתו של הנאשם כדי להטיל מורא ופחד. לפיכך, יש לזכותו מעבירת האיומים.

46. אין בידי לקבל טענות אלו. ב"כ הנאשם הגישה את דו"ח פעולה של השטר רמי - נ/1, שם נכתב: **"מר חסיד מודה כי הוא אמר לאילנה זונה. מר חסיד... התחיל לצעוק "אני לא מדבר איתה מי היא בכלל אני עוד יראה לה מה זה"**. המתלוננת העידה על חששה מהנאשם (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 23 ש' 17-19), והנאשם אף אישר בעדותו כי: **"שמתי את הידיים מאחורי הגב כי אני מכיר את עצמי אני מודע למגבלות שלי"** (ר' פרוט' הדיון מיום 31.1.19 עמ' 30).

47. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר וכנדרש במשפט פלילי שהנאשם עבר עבירת איומים כפי המיוחס לו בעובדות כתב האישום.

העלבת עובד ציבור

48. סעיף 288 לחוק קובע כי:

"המעליב בתנועות, במילים או במעשים, עובד הציבור...כשהם ממלאים תפקידים או בנוגע

למילוי תפקידים, דינו - מאסר ששה חדשים".

49. אף בהקשר להעלבת עובד ציבור אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר.
50. **הרשעתו של הנאשם מתבססת על עדויות השוטרים ועדי התביעה שהעידו לפני והותירו בי רושם מהימן. מנגד, גרסתו של הנאשם שנשמעה לפני לא הותירה בי רושם אמין.**
51. הנאשם לא הכחיש כי אמר למתלוננת "זבל", אך הכחיש כי קילל אותה. עוד הוסיף: "אז אמרתי לה את זבל, או משהו כזה... אני לא זוכר מה עוד. לא קיללתי... אמרתי לה חוצפנית, לא אמרתי זונה או בת זונה אני בחיים לא מקלל" (ר' פרוט הדיון מיום 31.1.19 עמ' 28-30).
52. מעדותה של מרים, עולה כי שמעה את הנאשם אומר למתלוננת: "הוא קילל את אילנה מנהלת האגף, לא נעים לי אפילו להגיד את זה, מי זאת הזונה הזאת בכלל, מה היא מחליטה?" (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 7 ש' 18-31).
53. אף העדה טובה שרמן מסרה: "הוא המשיך לקלל, זונה שקרנית, זה מה שאני זוכרת..."
- אני לא יודעת אם לקרוא לזה אלימות, אבל צעקות, גם כשהמנהלת הייתה מאוד קרובה זה לא היה נראה טוב, הוא היה ממש קרוב אליה וצעק לה בפנים... שקרנית, זונה" (ר' פרוט' הדיון מיום 15.11.18 עמ' 10 ש' 1-13).
54. במזכר של השוטר רמי נכתב: "מר חסיד מודה כי הוא אמר לאילנה זונה" (נ/1).
55. מצאתי כי עדויות עדי התביעה משקפים את דברי הנאשם כפי שתוארו בזמן אמת. כעת נותר לבחון אם יש בעצם אמירתו, בנסיבות המעשה משום עבירה פלילית.
56. ברע"פ 5991/13 סגל נ' מדינת ישראל (מיום 2.11.17) (להלן: "הלכת סגל") נדרש בית המשפט העליון לגבולות עבירת העלבת עובד ציבור, כפי שנקבעו בדנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (11.7.11) (להלן: "עניין אונגרפלד"). מאחר ואכיפת עבירה זו כרוכה בפגיעה בזכות לחופש הביטוי, נקבעו בעניין אונגרפלד שני מבחנים מצטברים: האחד, מבחן תכני, בו יבחן האם ההעלבה שנעשתה פוגעת בלב ליבו של ה"גרעין המוסרי-ערכי ממנו שואב עובד הציבור את מקור כוחו וסמכותו" (ת"פ 29508-09-16 מד"י נ' בן אגם), והאחר, הינו מבחן הסתברותי, בו יש לבחון בחינת וודאות קרובה כי ההעלבה שנעשתה פוגעת, או יכולה לפגוע, במערכת השירות הציבורי.

57. בהלכת סגל, צומצמו העקרונות למבחנים שנקבעו בעניין אונגרפלד, ונקבע כי אין בביטויים שנאמרו (במקרה זה על רקע פוליטי) לעלות כדי עבירת העלבת עובד ציבור, וזאת עקב עוצמת הפגיעה בחופש הביטוי (ר' רע"פ 5991/13 סגל נ' מדינת ישראל (מיום 2.11.17)).

58. לגבי המבחן ההסתברותי: בע"פ (מחוזי ת"א) 13249-01-17 **מרדכי ירחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.03.2017) נקבע בהקשר לכינוי "נאצי" כלפי שוטר, הדברים הבאים: "כיון שהדברים מתייחסים לאופן בו מילא את תפקידו, יש לצד הפגיעה בליבת כבודו האנושי גם ודאות קרובה לפגיעה בשירות הציבורי. שוטר אינו אמור להיות חשוף לאמירות מסוג זה והדעת נותנת כי הם ישפיעו עליו ועל חבריו השוטרים גם בדרך תפקודם בעתיד".

59. דברים אלה יפים בשינויים המחויבים לענייננו. התרשמתי כי מדובר בפגיעה בשמה הטוב של המתלוננת, המבצעת עבודתה. לשיטתי יש בה כדי לבזותה בעיני אחרים, ולפגוע בתפקידה.

60. בע"פ (מחוזי ת"א) 23813-01-17 **רפי רותם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.06.2018) נבחנה הפגיעה בעבירת העלבת עובד ציבור: "**הערך המוגן בבסיס העבירה הוא הבטחת תפקודו התקין של השירות הציבורי כחלק מהאינטרס בדבר שמירה על הסדר הציבורי, וזאת להבדיל מהגנה על האינטרס הפרטי של העובד.**"

61. על מנת להוכיח מבחן הסתברותי "**לא די באלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד כדי לבזותו בעיני אחרים**" (בת"פ 29508-09-16 **מד"י נ' בן אגם**, וכן ר' ת"פ (שלום רח') 36541-12-16 **מדינת ישראל נ' מרדכי גאלי** (פורסם בנבו, 04.06.2018)), עמ' 6).

62. התרשמתי כי בנסיבות המקרה שלפני, מדובר בפגיעה בשמה הטוב של המתלוננת, בביזויה בעת ביצוע תפקידה ובהקשר לעבודתה. לא זו אף זו, הנאשם לא הסתפק באמירת דברים פוגעניים אלא הוסיף "חטא על פשע" ואיים בפגיעה במתלוננת, כפי שקבעתי בתת פרק קודם.

63. בעניין זה נקבע בעבר בפסיקה: "**אף לגופם של דברים - טענתו של המבקש כי בכנותו את השוטרים שביצעו את מעצרו: 'בני זונות, מניאקים, מזדיינים בתחת' (ועוד אמירות מסוג זה) - הוא לא הגיע כדי העלבת עובד ציבור מוקשית היא. לאחרונה בע"פ 4792/11 אורון כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (01.02.2012) הותר בית משפט זה על כנה הרשעה בהעלבת**

עובד ציבור של מי שכינה שוטרת 'זונה', שרמוטה', בנסיבות שאינן רחוקות מאוד מנסיבות המקרה דנן. הדעת איננה סובלת כי שוטרים המבצעים את עבודתם הקשה יחשפו להתבטאויות בסגנון שכזה, מבלי שהחוק יפרוש עליהם כנפי הגנתו, ועל בית המשפט להסתייג מהתנהגות בריונית כגון זו שהפגין המבקש במקרה דנן" (רע"פ 8062/13 אלכס ברזק נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (10.4.2014). ראו עוד ע"פ(חיפה) 7364-11-11 אורטל מסיעיד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.1.2012), ת"פ (שלום ת"א) 28022-02-17 מדינת ישראל נ' מור מרסיאנו (פורסם בנבו),

(16.04.2018).

64. מצאתי כי הרקע לביצוע העבירות והתנהגותו של הנאשם, נוכח תחושת העוול שחש כי נעשה לו, אינה מצדיקה העלבת עובדת ציבור.

65. בנסיבות אלו, אינני מקבל את גרסתו של הנאשם ואני דוחה את הסבריו.

66. אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן ישלהרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

סוף דבר

67. בסיכומי של דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ובעבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף לחוק.

07 מרץ 2019